

mi rišeta v tem jutru mrtev dan,
da iznakažena misel v zagorelem vinu
in v pajčevini svetlobe se oprime kamna
iztrganega iz prsi granitnega dne,
negovanega v poljubih romarjev
iz kraljestev za zgodnjimi jutri,
izlizanega v jezikih utrujenih zveri
iz peščine pod sotočjem grobišč,
ker je pozabila na izdajstvo prerokov.

Ko v cvetnih vejah vera dedičev
po sojenju božanstev na sramotnem odru
bo le še strah v sanjah po spominu,
bo skrčila se dlan prodanih
v portalu stare katedrale v pest.

V obredni pesmi zamujena laž
v hitečih sencah briše sled miru.

Sence

Z otrplim jutrom v hrapavih dlaneh
soočenje v napisanih resnicah,
kletev v svetlobi senc in kačjega lizanja
v kamenju grozljivega miru
ni to, kar sem videl v cvetnih očeh dne,
ko sem te srečal v obalah brezdelja,
v pesteh čutil strah ubijanja,
v trebuhu slo krvavenja in večnosti.

Sence so se prilepile na vratove bežanja
znotraj ograd in nesmislov ujetih v staranje,
ki nikoli ne najde razbitih vrat
v grobost src in malodušje dni.
Sence so se splazile v naročje brez
okradenih sočutja z mesečino in strasti,
spočeti v gnezdih lakoto poštenja.
Sence na listih vrednot pokolenja,
na očetovih razbitih ramah so se prisesale
in v mejnikih zarisale črte lišajev.

V krilih dajanja sem strgal si obraz
v krpe naučenega igranja
in ti ob lažnih sencah,
ko mehke so dlani brezveterja v borih,
si kamen postal v bajki bogov.
Udobje v medlih lučeh med beraštvom duha
in ohlapno podobo svetinje izmišljenega telesa
glasovom trpkega vina jemlje
priokus prevaranih mož in besed
v trohnobi okradenih vrtov.

Še sreča cipres v grobiščih po prazniku vojn
se zbala je sence v obrazih otrok,
ko v stražnem zidovju bedi v tesnobi prokletstva.

Balada

Balada dne, ko so mi iz srca
iztrgali molčanje krvavenja.
Kot nikdar sam, s kresnico v dlani,
sem v čelu nosil ubogajme kos kruha.

Brez sence izžgane v zidovju vetrov
za rdečimi trtami, v sohah cipres
sem s polno, težko dlanjo
ob nas iskal ptico,
ustreljeno tistega sanjskega dne.

Zamrznjeno zavijanje v sotočju odtujenega
s predrtim mrčem davne bolečine,
mi prsa tre v mrtve krike
in v njem požig nešteti kaznjencev
preklete barve v času z dna stoletja
nemočnega, da bi v grozi dejanj
iztrgalo ubito ptico za dostojen grob
iz sefov pokolenja.

V nevihtni gneči iščem v beraštvu duha,
v zamujenih mejah, v ogradah strasti,
v razbitem obrazu najinih let,
v močeh hitrosti na cestah umiranja,
preroka, ki mi je izdal hotenje.